

paa Landstingets Føielighed. Jeg troer, at det er lidt ugrundet at sige os det, thi vi kunne ligesaavel sige, at det andet Thing har stolet paa vor Føielighed; den Besslydning, troer jeg intet af Thingene har Ret til at kaste over paa hinanden.

Naar der fremdeles af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgfreds (Bloug) atter ved denne Sag er fremkommet en Forklaring over Landbostandens gode Forsfatning, saa skal jeg kun fortælle her ved denne Leilighed bemærke, at da den er kommen saa ofte, saa vil jeg kun erklære, at de Forklaringer over Landbostandens gode Forsfatning, som man har hørt, saa ofte løst henkastede, ere fremkomne paa en saadan Maade og ere saa overdrevne, at de i Almindelighed ikke have forstjent noget Svar. Jeg erkjender seldfomment, at Landbostanden sidder i en god Forsfatning i det Hæle taget, men, at denne er saaledes, at Landeindomme skulde give det Udbytte, som man saa ofte seer paasaet i offentlige Blade, der er aldeles grundfalst.

Westenhof: Jeg vil blot bemærke, at idet jeg nævnte Rug, har jeg ikke meent, at det var den Rug, som Embedsmændene maatte have til Livets Ophold; men jeg skal fremhæve et andet Exempel, som maaskee er tydeligere for den ærede Rigsdagsmand, og det er, at medens jeg for 10 Aar siden kunde have en Dagleier for 1 Mk., saa forlanger han nu 2 Mk., og dette vil maaskee bedre kunne gjøre ansfueligt, hvorledes Embedsmændene ikke nu kunne leve af det Samme, som tidligere var tilstrækkeligt.

Andresen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal gjøre. Med Hensyn til Sagen selv er det vistnok ganske overskødig videre at indlade sig paa den. Det næste Spørgsmaal, som jeg synes, at man maa gjøre sig her, og som man maa see at gjøre tydeligt for sig selv, det er, om vi forhindre Loven fra at komme ud, hvis vi ikke forandre vor tidligere Afstemning, og hvis vi ikke gjøre det, om vi da skulde bære Skylden for at Loven ikke kommer ud. Det forekommer da mig, at Skylden for, som Loven ikke kommer ud, ikke kommer til at hvile paa Følket i Thinget, thi Folkethinget har med temmelig

stor Majoritet tilkjendegivet sin Mening, i denne Sag ligeoverfor hvad der var ønsket af Finansministeren. Istedetfor at vedtage det Forslag, som var kommet fra Regjeringen, dristede man sig til at gaae den Vej, man gif isfor. Jeg troer derfor ikke, at det ærede Landsting kan være synderligt berettiget til at antage, at det ved at sende Lovforslaget tilbage, skulde kunne faae os til at forandre vor tidligere Afstemning. Jeg troer, at der for os er en stor Berettigelse til at holde os dertil. Utsaag kommer Loven ikke ud, saa er det Landstingets Skyld, og saa hænder det usvarligt.

Formanden: Af saadanne Udtryk er den ærede Taler aldeles uberettiget til at bestjene sig.

Andresen: Jeg skal vogte mig derfor. Jeg siger atter: kommer Loven ikke ud, saa maa Skylden derfor hvile paa Landstinget, og jeg troer intet Dieblit, at Landstinget paa nogensomhelst Maade, dæher en Tale om at hjælpe trængende Embedsmænd, kan ville blive staaende ved, hvad det har vedtaget.

Formanden: Den ærede Taler vedbliver, trods min Paamindeelse, at omtale Landstinget paa utilstedelig Maade, dog jeg maa derfor afbryde ham. Den ærede Taler kan ikke fortsætte paa sammen Maade, dersom han vil beholde Ordet.

Andresen: Det gjør mig ondt, at jeg saa grovt forløb mig imod Landstinget, det kunde jeg ikke ønske. I midlertid skal jeg tilsæbe mig at afsige, at jeg vil stemme for det, jeg engang har stemt for, og haaber, at de Mand, som stemte ligesom jeg forrige Gang, ligeledes vil vedblive paaes Afstemning. Jeg kunde blot endnu have lyst til at rette det Spørgsmaal til den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgfreds (Bloug) med Anledning af hans Tale om Standsforssjels Sag, ganske vist er der Standsforssjels. Denne Standsforssjels meente han tydeligt kunde betegnes derved, at Nogle kunde gaae med forte Troier, og Træskoer, medens Andre umuligt kunde gjøre det. Jeg maa i den Anledning bemærke, at jeg ikke troer, at den kan være noget veien for, at hvilkensomhelst Mand af hvad Stand han end er, skulde gaae i for